

Марас Шевченко

(1814–1861)

Якби зустрілися ми знову,
Чи ти злякалася б, чи ні?
Якеє тихеє ти слово
Тойді б промовила мені?
Ніякого. І не пізнала б.
А може б, потім нагадала,
Сказавши: снилося дурній.
А я зрадів би, моє диво!
Моя ти доле чорнобрива!
Якби побачив, нагадав
Веселеє та молодее
Колишне лишенько лихее.
Я зарідав би, зарідав!
І помоливсь, що не правдивим,
А сном лукавим розійшлось,
Слізьми-водою розлилось
Колишнеє святее диво!

Не журюсь я, а не спиться
Часом до півночі,
Усе свігять ті блискучі
Твої чорні очі.
Мов говорять тихесенько:
«Хоч, небоже, раю?
Він у мене тут, у серці».
А серця немає,
Й не було його ніколи,
Тільки шматок м'яса...
Нащо ж хороше і пишно
Так ти розцвілася?
Не журюсь я, а не спиться
Часом і до світа,
Усе думка побиває,
Як би ж так прожити,
Щоб ніколи такі очі
Серця не вразили.

Пантелеймон Кудіш

(1819–1897)

Тим від тебе утікаю...

Тим від тебе утікаю,
Що тебе кохаю.
Позирни сама на себе,
Мій квітчастий раю!

Чи моє ж худе обличчє
Із твоїм зійшлося?
Ні! гіркими в самотині
Не раз облилося.

Тим бліде обличчя маю,
Що тебе кохаю,
Тим від тебе й утікаю,
Запашний мій раю!

Не дивись на мене, зоре,
Нехай моє горе
Занесу кудись далеко
За безкрає море!